Бути розумним — це круто!

6 2006

ПРОФЕСОР Кішка

Сабантуй

КУЛІНАРНА АКАДЕМІЯ

ХВОСТАТИЙ РОЗУМНИК

пізнавально-розважальний журнал

№6 (18) — червень 2006

4 820013 150037 06

КУЛІНАРНА АКАДЕМІЯ

ГЕРКУЛЕС

Десерт?! Звучить загадково! Але десерти краще не слухати, а смакувати. У деяких десертів дуже цікаві назви. Наприклад, "тутті-фруті" означає — "всі плоди", адже у десерті зібрано шматочки різних фруктів. А "кассата" перекладається як "валіза" — така собі валізочка з морозива з кремовою начинкою всередині.

Десерт — це плоди та солодощі, які подають після основних страв. Але це сьогодні ми облизуємося, уявляючи тортик чи халву. А от спочатку десерт мав бути дуже легким і освіжаючим. На стіл подавали фрукти, ягоди, соки та желе. І частенько десерти готували кислуватими, а зовсім не солодкими.

Помічники шеф-кухаря

Блендер. Подрібнює ягоди, фрукти чи інші продукти.

Тертка. Перетворює тверді солодощі на стружку.

Вінчик — перемішує та збиває морозиво, крем чи тісто.

*Геркулес — у римлян так називали міфічного героя, що мав надзвичайну силу.

Найдавніший у світі десерт знайшли в Єгипті. Вчені вважають, що в ньому змішано мед, кунжут та, можливо, молоко.

Але покуштувати його навряд чи вдасться! Страві більше чотирьох тисяч років і ховають її від охочих до солодощів у музеї.

А тим часом...

Миша Шила рознесла по журналу вогнегасники.

Знайди, на яких сторінках Шила забула їх поставити.

Сорбет — один із різновидів десерту. Це заморожений сік або морозиво, що готується на основі соків чи пюре або навіть чаю. Вигадали таку смакоту китайці. Вони змішували сік фруктів зі снігом та льодом і хрумтіли досхочу. Але цього їм, певно, виявилося замало, отож пізніше почали готувати сорбет із буйволиного, козячого та коров'ячого молока. Так і з'явилося найперше у світі морозиво.

СОРБЕТ "ФРУКТОВЕ ДИВО"

Підготуй:

- *2 ківі**
- *1 столову ложку цукрової пудри*
- *4 столових ложки цукру*
- *білок із 2 яєць*
- *півсклянки води*

ЯК ЦЕ РОБИТИ

1. Приготуй цукровий сироп! Підігрій на маленькому вогні півсклянки води. Додай цукор і добре розмішай, доки він не розчиниться.
2. Зніми з вогню та зачекай, доки сироп охолоне.
3. Обчисть ківі та поріж на шматочки.
4. Блендером змішай сироп із ківі, щоб утворилося пюре.
5. Цукрову пудру з білком збий вінчиком у піну та додай до пюре з фруктів.
6. Виклади всю масу в глибоку тарілку і постав у морозильну камеру на 1 годину.
7. За годину дістань масу з холодильника і перемішай.
8. Перемішуй через кожну годину масу ще двічі.
9. Залиш на три години пюре в морозильній камері. Сорбет готовий!

* *Для сорбету можеш взяти будь-які фрукти — ківі, яблука, апельсини чи полуниці. Головне, не забудь обчистити їх, та видали кісточки, якщо необхідно.*

Холодний вулкан?

ДЕСЕРТ "ВУЛКАН"

Підготуй:

- *1 ківі*
- *1 полуницю*
- *листочки м'яти*
- *жменю цукатів*
- *1 апельсин*
- *виготовлений тобою сорбет "Фруктове диво"*

ЯК ЦЕ РОБИТИ

1. Виклади сорбет гіркою та зроби посередині ямку.
2. Постав у морозильну камеру на 1 годину.
3. Обчисть та поріж ківі тоненькими кружальцями.
4. Дольками апельсина та полуницею прикрась верхівку гірки.
5. Прикрась підніжжя гори ківі, цукатами та листочками м'яти.

Один із найсмачніших десертів — це, звичайно, **торт**. Чи не так? Але доки спечеш його, набридне слинку ковтати! Тому, напевно, і вигадали "швидкий" торт-морозиво. Він боїться залазити у піч, а от у морозильну камеру — залюбки.

ТОРТ "ВЕДМІДЬ"

Підготуй:

- *пачку морозива пломбір*
- *великий вафельний лист*
- *плитку чорного шоколаду*
- *блюдце*
- *кругле печиво крекер*
- *родзинки або цукерки*

ЯК ЦЕ РОБИТИ

1. Поклади на рівну дошку вафельний лист, а поверх нього — блюдце.
2. По його контуру зроби ножем "викрійку" — голову ведмедя — і поклади два крекери замість вушок.
3. Виклади на вафельну викрійку-основу гіркою морозиво та зроби її гладенькою.
4. Натри шоколад на тертці і густо насип на морозиво.
5. Зроби з родзинок чи цукерок очі та ніс.

ТОРТ "КОРАБЕЛЬ"

Підготуй:

- *великий вафельний лист*
- *пачку морозива пломбір*
- *пачку фруктового морозива*
- *лінійку*

ЯК ЦЕ РОБИТИ

1. Поклади на дошку вафельний лист і обережно виріж три однакових трикутники: два — для палуби та один — для вітрила.
2. З'єднай морозивом частини корабля і увіткни посередині вітрило.
3. Виклади "хвилі" з фруктового морозива та пломбіру на блюдце і постав між ними кораблик.

Японці звикли їсти морозиво, незвичне для нас. Наприклад, зі смаком зеленого чаю чи помідорів. А китайці полюбляють морозиво зі смаком зеленого горошку.

Хто і коли вигадав коктейль — лишається загадкою. Але за однією з легенд, його назва походить від слів “cock tail”, що означає “півнячий хвіст”.

КОКТЕЙЛЬ “ВЕСЕЛА ПОЛУНИЦЯ”

Підготуй:

- *півпачки морозива пломбір*
- *склянку спілих полуниць*
- *півсклянки молока*

ЯК ЦЕ РОБИТИ

1. Помий полуниці та відірви хвостики.
2. Залиш кілька ягід для прикраси, а інші збивай у блендері з молоком та морозивом 2-3 хвилини.*
3. Налий коктейль у бокал і прикрась. Смачного!

* Замість блендера ще використовують міксер, але збивати ним коктейль доведеться довше.

Коктейль — десерт не лише смачний, але й дуже корисний. Вітамінний коктейль готують із будь-яких ягід, фруктів та молока. Наприклад, зі склянки молока, банана та яблука вийде чудовий коктейль на сніданок. Залишилось добре збити усі складники блендером та апетитно прикрасити.

Не забудь пригостити друзів власними десертами!

РОЗГАДАЙ КРОСВОРД!

1. Які продукти необхідні для “туті-фруті”.
2. Страва із замороженого соку.
3. Країна, де знайдено найстаріший у світі десерт.
4. Інструмент, що подрібнює ягоди та фрукти.
5. Десерт, що перекладається як “валіза”.

Відповідно до кольору впиши у виділені клітинки назву улюблених ласощів усіх дітей.

УВАГА КОНКУРС!

ГЕРКУЛЕС МОРОЗИВО МОЄЇ МРІЇ

Вигадай, дай назву та намалюй морозиво, про яке мрієш! Надішли свій малюнок до 20 вересня 2006 року.
П’ять переможців одержать фотоапарати, двадцять фіналістів — футболки.
А ще двадцять кращих авторів — 10 бейсболок та 10 м’яких іграшок.
Усі учасники конкурсу гарантовано отримають подарунок від компанії “Геркулес”.

Пиши на адресу:
ЗАТ “Геркулес”,
вул. Клінічна, 8,
м. Донецьк, 83062,
на конкурс “Морозиво моєї мрії”

За мотивами оповідання Інні Шурка

Жила у пустелі Піщинка. Манісінька — менша, ніж зернятко проса. Увесь світ їй здавався пустелею, серед якої росла Пальма. Якось вона розказала Піщинці про високі гори у снігових шапках і солоне море з його таємничими глибинами.

— Як я хотіла б це все побачити! — зітхнула Піщинка.

— Дивися! — почула у відповідь. І відчула, як могутній вихор її підхопив, підняв до самого неба і поніс над землею.

Довго ніс вітер Піщинку. Вона пролітала над густими лісами й срібними озерами, над містами і селами, де вечорами загорались вогні, схожі на зорі. Побачила й гори, на вершинах яких спали хмари. А одного разу внизу заблищало... друге небо, а в ньому — друге сонце. "Це море!" — здогадалася Піщинка.

Вона ще довго летіла над морськими просторами і нарешті приземлилася на піщаному березі. Але поряд були вже не звичайні піщинки, а крихітні Алмазики і Топазики, Гранатики і Агатики, Бірюзинки і Янтаринки.

— Дивіться, новенька! — вигукнула Бірюзинка. — Та якась вона вугласта і зовсім непрозора!

— Одразу видно, що не з дорогоцінних! — підтримав маленький Алмазик. — Мабуть, вона із білого кварцу або сірого вапняку.

Тут у розмову втрутився крихітний Кристалик солі:

— Якщо говорити актуально і не банально, точно і неморочно — вона природно із роду водню...

Кришталик солі грав словами — удавав, що неймовірно освічений. Хоча сам щойно утворився з крапельки морської води.

— Сам ти з водню, — образилася Піщинка. — А я — із пустелі! Ось зараз скупаюся і назад полечу. На мене там моя Пальма чекає.

Тим часом почався відлив. Він легко підхопив Піщинку і забрав її з собою в море.

Вода тут переливалась м'яким смарагдовим сяйвом. Снували рибки, мов сонячні зайчики. А на морському дні жили Молюски. Вони ніколи не вилазили зі своїх мушель і лише трішки прочиняли їхні дверцята. В одну таку щілинку мушлі й проковзнула Піщинка. І не встигла сказати Молюску "Добридень!", як стулки за нею зачинилися. А Молюск одразу взявся за справу: він пом'якшив гострі вугли Піщинки, а потім неспішно почав обволікати її перламутром.

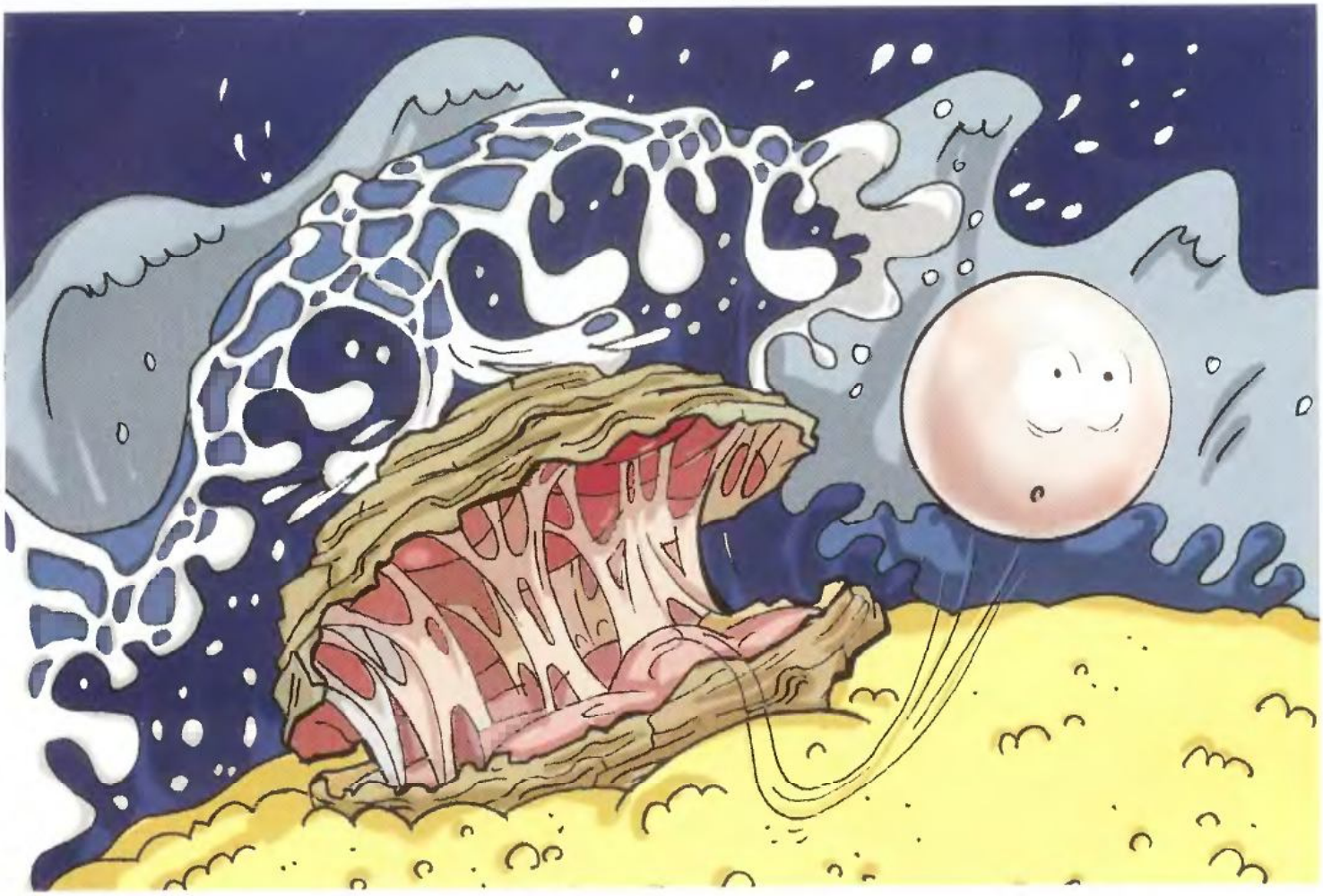

Піщинка поволі збільшувалась: спочатку стала, як рисове зерня, потім — розміром із горошину і нарешті стала схожою на перламутрову квасолинку.

Навіщо мені така товста шуба в пустелі? — знітилась вона. — А що, як мене не впізнає Пальма? І зрештою, як я звідси виберуся на берег? Адже молюски не вміють плавати!

Та вітер, що пролітав над морем, ніби почув думки Піщинки. Він розігнався й підняв у морі велику хвилю. Вона й винесла на берег Молюска. Хлоп! — ударилась об пісок мушля. Стулки її розкрилися — і звідти викотилася Піщинка.

— Яка краса! — почула вона поряд.

— А як блищить! Відразу видно — з дорогоцінних! — почула Піщинка знайомі голоси і ледве повірила. Невже це про неї?

— Яка краса! — підхопив чийсь голосок згори, і до неї підійшла й нагнулася... якась незвичайна Пальмочка. Які дві тендітні гілочки виросли на її стовбурі! А які тоненькі листочки звисають з її маківки!

"Зараз вона підніме мене своїми тонкими гілочками, роздивиться й скаже: "Пхе! Це всього-навсього пустельна Піщинка", — з острахом думала Піщинка.

Та Пальмочка тільки всміхалася. Вона підняла Піщинку високо-високо над землею.

— Дивіться! Дивіться всі! Я знайшла справжню морську перлину! Найкращу в світі!

Що сталося потім — різні ходять чутки. Креветка, далека родичка Омара й Кальмара, запевняє, що Перлинка знову потрапила до Молюска і виросла ще більшою — до розміру гарбуза. А Журавель, відомий мандрівник, каже, що зустрічав її на батьківщині, в пустелі. І коли вона розповідає про свої пригоди, навіть Пальма схиляється до землі, щоб не пропустити жодного слова...

А ти як гадаєш? Напиши про подальші пригоди Перлинки професору Крейду! Найцікавіше продовження цієї історії прочитаєш у "Фанотеці" журналу.

ЗУБНІ ОХОРОНЦІ

Зубна паста буває не лише білою, рожевою чи жовтою, а навіть чорною. В Англії зробили зубну пасту чорного кольору і назвали її "Чорна паста". Але як же зуби після неї стають білими? Можливо, англійці скористалися рецептом слов'ян та почали додавати в пасту шматочки вугілля, які чудово очищують зуби.

Дуже довго до зубної пасти додавали мило. Тож нею можна було навіть помити руки. Уявляєш, що то була за смакота? Бр-р-р... І зникло мило з пасти лише півстоліття тому.

У Греції, щоб очистити зуби після їжі та розігнати шкідливі бактерії, й сьогодні частенько полощуть зуби морською водою.

ДО РЕЧІ, ПРО... ЛАКАЛУТ®

ВІД ПОРОШКУ — ДО ПАСТИ

Уперше почали чистити зуби у Єгипті майже сім тисяч років тому. Сьогодні, напевно, не кожен наважиться взяти цю суміш до рота. Складалася вона з попелу, пемзи, розтертої яєчної шкаралупи і навіть нутрощів бика. І втирали це місиво в зуби пальцями.

До того як винайти зубну пасту, люди довгий час користувалися зубним порошком. Готували його з крейди, гіпсу та додавали перець, мед, трави і навіть сушені частини органів тварин, сіль та скло.

У Середньовічній Європі мешканці взагалі не знали, що зуби потрібно чистити. А от у Київській Русі здавна зуби відбілювали шматочком березового вугілля і жували листочок м'яти для свіжого подиху.

Зубна паста з'явилася більше 200 років тому і продавалася в скляних банках. А от у тюбик її поселив 1892 року Вашингтон Шеффілд, зробивши його розкладним. А через кілька років пасту помістили в тюбик у тому вигляді, який ти бачиш щодня.

ЩІТКА + ПАСТА = ЛАКАЛУТ

Заєць Лаккі завітав на завод, аби показати друзям, як виробляють зубну пасту. Але під час екскурсії загубив свою зубну щітку. Допоможи Лаккі знайти її на заводі!
Виграє той, хто першим принесе Лаккі зубну щітку.

— Хто тут ходить? Кинь кубика ще раз та зроби хід назад.

— Стоп! Пропусти хід!

— Ходи ще раз!

— Стрибай, куди вказує стрілка!

ЛАКАЛУТ®

Приймальня

Цех із виробництва зубної пасти

Лабораторія №1
Лабораторія №2
Фасувальний цех
Склад
ЛАКАЛУТ

МАЛЕНЬКА ПОМІЧНИЦЯ

Найпершими зубними щітками слугували дерев'яні палички, їх розмочували з одного кінця, щоб розщепити на окремі волосинки. Нагадували вони олівець, який з одного боку міг бути загострений і виконував роль зубочистки. Хто перший вигадав так очищати рота — невідомо, але в Африці та Америці "саморобні зубні щітки" існують ще й досі.
Люблять чистити зуби навіть деякі мавпи: щіткою їм слугує шматочок дерева, який вони старанно розжовують.

Але винахідниками зубної щітки вважають китайців. Вони кріпили пучок свинячої щетини до бамбукової чи кістяної палички. Така зубна щітка нагадувала пензлик для малювання.

До зубів європейців щіточка дісталася лише у XVII столітті. Але перед нею чомусь не поспішали відкривати роти. Навпаки, чистити зуби тоді вважалось непристойно. Та поступово вправній помічниці зубів почали довіряти. Її виготовляли з золота та слонової кістки. Коштувала така краса надто дорого, тому дозволити собі вишуканий інструмент могли лише багатії.

Натуральну щетину з хутра тварин для зубних щіток використовували дуже довго. Коні та борсуки можуть похвалитися тим, що їхня шкірка допомагала засяяти не одній посмішці. І лише 1937 року з'явився нейлон, із якого і почали виготовляти щетину. Хоча спочатку вона була надто твердою й іноді ранила ясна, але згодом вчені вигадали "м'який" нейлон. Він і зараз допомагає нам боротися з карієсом.

У зайця Лаккі завжди здорові зуби!

Розшифруй ребус і дізнайся, завдяки чому його усмішка сяє!

УВАГА, КОНКУРС!

Намалюй найкращого друга для зайця Лаккі та надішли малюнок до 20 вересня 2006 року. Автори п'ятьох найцікавіших портретів отримають у подарунок від Лаккі "набір для здоров'я зубів".

Пиши на адресу:
"Професору Крейду", конкурс від Лаккі, вул. Суворова, 4, 3-й поверх, м. Київ, 01010.

FRUITING

В КОЖНОМУ КОВТОЧКУ — ФРУКТОВІ ШМАТОЧКИ!

Імпортер ПП „ТАК".
Дилер в Україні: ДП „Пілснер Україна". Тел.: (044) 568-84-82 (83)

ОДЕСЬКА ОБЛАСТЬ

Найбільша область України розляглася на Причорноморській рівнині. Тут мирно сусідять степ із лісостепом і люди різних національностей. А там, де ріки зустрічаються з морем і затоплюють пологий берег, утворюються тихі солоні лимани, багаті цілющими грязями.

Фото: Євген Тимченко

МІСТО ОДЕСА

Ти у столиці гумору. Бо тільки одесити могли вигадати свято багнюки (де всі учасники обмазуються лікувальною гряззю) або ж створити пам'ятник стільцеві ("герою" роману "12 стільців"). Вулицями міста тебе супроводжують дерева. Липи ведуть по найвідомішій вулиці — Дерибасівській (названій на честь Осипа де Рибаса, засновника міста). На вулиці Пушкінській проїдеш у світло-зеленому тунелі гігантів-платанів. Звідси Приморським бульваром ти вийдеш до Чорного моря. Бо ж Одеса ще й порт! Здавна сюди припливали торговельні кораблі з усього світу і завозили стільки "заморських див", що місто багатіло й росло швидко, як із води. І ось воно виросло. Приїдь — побачиш.

Білгород-Дністровський

ОДЕСА

ХМЕЛЬНИЦЬКА ОБЛАСТЬ

Поблизу густих дібров, у долинах річок ще 300 тисяч років тому виростали поселення. Згодом вони стали містами та селами — кожне зі своєю історією. "Квіткою на камені" розцвіло місто Кам'янець-Подільський. А село Бакота зникло під водами Дністровського водосховища. Ти у селі Вікно? Глянь у його озера, мов у вікна землі, — і звідти на тебе гляне безодня. "Наші озера-вікнини й узимку не замерзають!" — похваляться селяни. Ще й покажуть тобі дорогу до древнього городища Звенигород. Колись там жили праслов'яни. Чи не з тих часів існує галявина блискавок? Там і досі немає дерев. Бо яке б не виросло — у нього влучає блискавка й знищує. Багата на загадки Хмельниччина. Тож мандруй і розгадуй!

Фото: Євген Тимченко

МІСТО ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

На березі Південного Бугу, захищеному з різних боків болотами та річкою Плоска, викопали глибокий рів, а місто за ним назвали Плоскурів. Із того часу воно дуже змінилося — змінило і назву. Тепер зветься Хмельницьким — на честь українського гетьмана Богдана Хмельницького.

Меджибіж

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

Кам'янець-Подільський

ЗАТ „Український мобільний зв'язок", ліцензія Держкомзв'язку серія АА №7261189 від 29.12.04

ЗАВДАННЯ ВІД UMC : ЗНАЙДИ НА КАРТІ

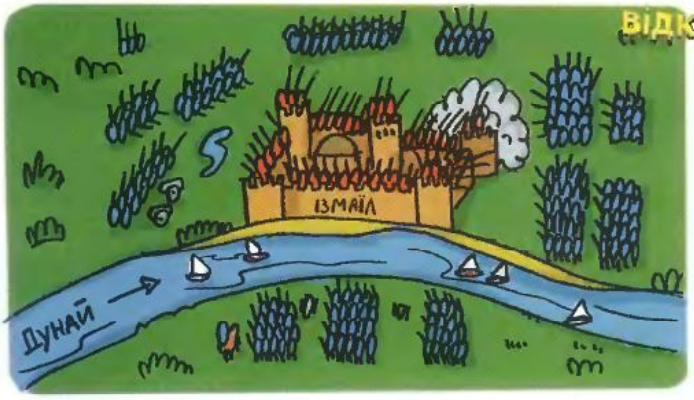

МІСТО ІЗМАЇЛ

За вікном поїзда пропливає і зупиняється залізничний вокзал, схожий на фортецю. Виходимо! Місто зустрічає гостей приязно. А колись для полководця Олександра Суворова Ізмаїл став випробуванням. Тоді він був неприступною фортецею, яку майже на 300 років захопили турки-османи. Вони нещадно грабували навколишні землі, а місцевих жителів продавали у рабство. Але за могутніми мурами загарбники почувалися дуже впевнено. І коли сюди прибули війська генерала Суворова й запропонували османцям здатися, турецький паша відповів: "Швидше Дунай перестане текти або небо впаде на землю, аніж здасться Ізмаїл!".
Відбулася тяжка битва. Сам Суворов зізнався, що "не було фортеці міцнішої". Але вона була завойована! Недарма ж серед багатьох наук, якими володів знаменитий полководець, він засвоїв і написав для нащадків "Науку перемагати".

Акуратно виріж по контуру

Нагадуємо! Області необхідно доклеювати на карту України, яка була додатком до журналу №1 за 2006 р.

Карту-додаток можна придбати за телефоном (044) 494-25-01 (02)

НАУКА ПЕРЕМАГАТИ

Олександр Суворов, привітно змахнувши шапкою-"трикуткою", верхи на коні застиг у центрі Ізмаїла в монументі. Так він, можливо, вітав солдатів після запеклого бою. Жодна з битв, у яких командував Суворов, не була програна! Звідки така воля до перемог? Чи не відтоді, коли він таким, як ти зараз, щодня тренував своє кволе тіло і перемагав хвороби або з "головою пірнав" у книги, щоб підкорити нові знання? Певно, й тобі знайоме суворовське знамените: "учення — світло, а неуцтво — пітьма". Він був кавалером усіх російських орденів, мав титули графа і князя, та при цьому міг спати на соломі або носити взимку лише тонку сорочку. А найбільше він пишався довірою солдатів, яких вів у бій. І вони показували чудеса героїзму!

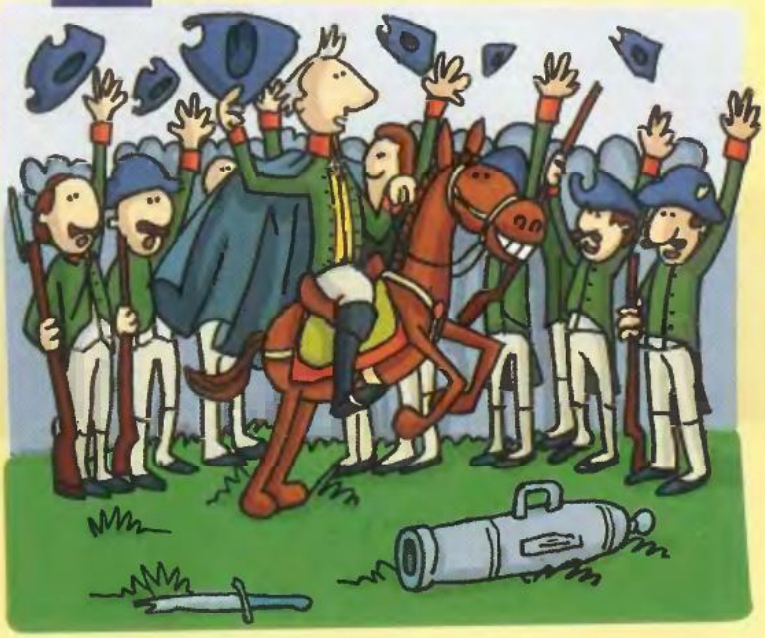

МІСТО ВИЛКОВЕ

Для місцевих мешканців дерев'яні кладки під ногами і є тротуаром. За ними шумить "водяна дорога". Через неї перекинулися місточки, щоб ходити до сусідів у гості. Якщо ж треба дістатись до центру міста — берись за весла. Навіть корів до острова-пасовиська тут везуть у човнах. Вони заміняють і машину, і автобус. Тож сідай на корму — і поїхали! Позаду вже й хати під очеретяними дахами, і острови з виноградом та солодкими полуницями...

Зупинка. Перед тобою гранітна позначка: нуль кілометрів. Саме тут Дунай впадає у Чорне море. Велика ріка прощається із містечком, та не забуває його. Щедро годує рибою і рибалок, і чапель, і рожевих пеліканів. Як і люди, вони вже давно зріднилися з цим очеретяним краєм.

КУТОЧОК ПРИРОДИ

ДУНАЙСЬКИЙ ЗАПОВІДНИК — це зелене море осоки й очерету, між яким губляться озерця та водяні рукави річки Дунай. Он водяне плесо хитнула здоровенна білуга — одна із найбільших річкових риб. (Живе вона аж до ста років і виростає до 5 метрів!) На хвилях гойдаються віночки так званого водяного горіха з колючими, мов каштанчики, плодами. А на острівцях, що схожі на блюдця, царюють гриби, трави і верби. Побачиш на дереві кота — не підходь погладити, бо він дикий, лісовий. Та найголовніші господарі у заповіднику — птахи. У спеціальному будиночку, що причаївся у заростях, ти можеш спостерігати, як пірнають за рибою рожеві пелікани чи летить беркут... Їм усім ці дунайські плавні — рідний зелений дім.

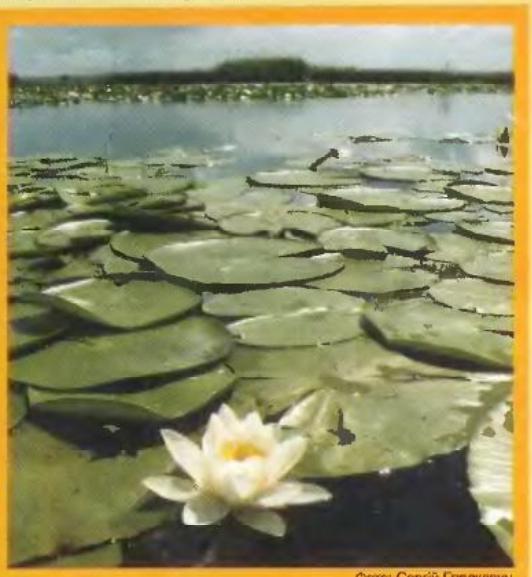

Фото: Сергій Гладкевич

ЗАТ „Український мобільний зв'язок", ліцензія Держкомзв'язку серія АА №720189 від 29.12.04

МІСТО КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ

Таке побачиш не скрізь: міст перекинутий... уздовж ріки (а не впоперек). Це в тому місці, де річка Смотрич робить петлю. І мало не зустрічається... сама з собою! А посеред цієї петлі видніється Старе місто. Легенда розповідає, що колись це були дикі землі, де якось полювали четверо братів Коріатовичів, литовських княжичів. Погнались вони одного разу за оленем, а він їх і вивів на берег ріки. Звідси відкрився братам прекрасний скелястий острів. "Збудуємо на ньому місто, неприступне для ворогів!" Та чи й справді вони, чи слов'яни-руси, чи римляни звели тут перші укріплення — невідомо. Але на узвишші, що нагадує острів на суходолі, й досі стоїть старезна фортеця.

Нагадуємо! Області необхідно доклеювати на карту України, яка була додатком до журналу №1 за 2006 р.

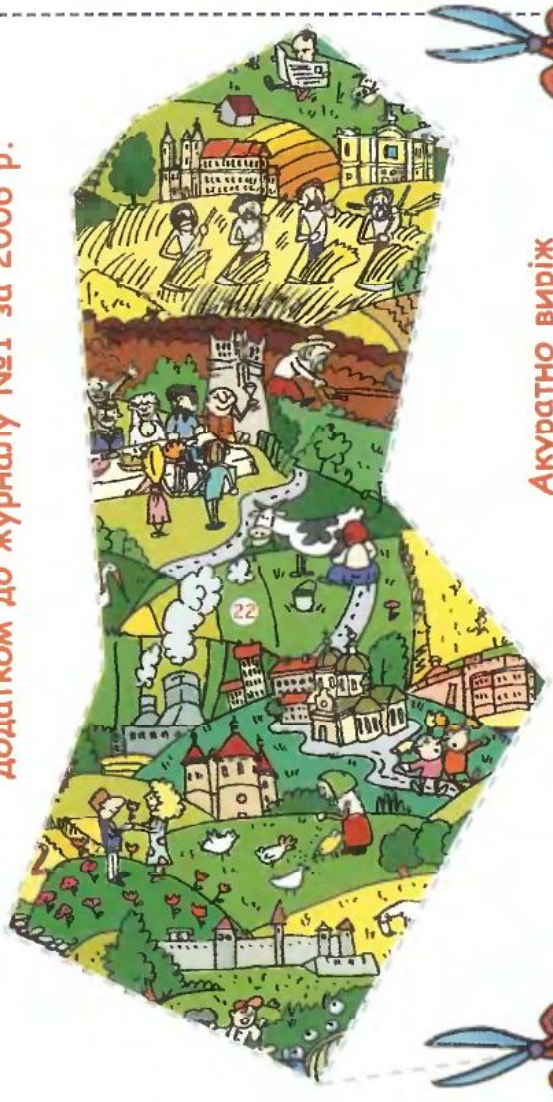

Акуратно виріж по контуру

Кожне століття їй залишило згадку: он у мурах застрягло кам'яне ядро, а он у тій башті був ув'язнений народний герой Устим Кармалюк — і тричі звідти втікав. Сьогодні її і найстарішу в країні кам'яну ратушу можна побачити згори. З корзини повітряної кулі видно все Старе й сучасне місто, яке щороку відзначає свій день народження святом повітроплавання.

Фото: Дмитро Куц

СЕЛИЩЕ МЕДЖИБІЖ

Ти їдеш автобусом, а назустріч випливає, наче корабель із історії, древній замок. Навіть здалеку замок здається кам'яним велетнем. Ось і міст через річку Південний Буг. На відміну від багатьох фортець біля цієї — міст ніколи не підіймався. Натомість укріплювалися башти. Наважишся підійти ближче? Підійди до товстенної Південної башти, що здаля нагадує мурований вулик зі стільниками-бійницями. Оце міць! Аж мурахи по тілу пробігають... Глянувши на неї, ворогам, певно, хотілося втекти ще до початку бою.

Фото: Дмитро Куц

А тепер через залізні ворота заходь у внутрішній двір. Кам'яні сходи Княжого палацу ведуть у просторі підвали. Чи не тут знаходяться потаємні дверцята до підземних ходів? Кажуть, десь є навіть широченний тунель-магістраль, що веде до сусіднього Летичівського замку. Але зараз шукати їх небезпечно — потрібна допомога археолога. Може, колись ним станеш ти? І відкриєш ще багато таємниць фортеці Меджибожа.

У наш час Меджибізький замок дивує туристів ще й яскравими фестивалями. Тут можна побачити змагання стрільців із лука та арбалета, лицарські поєдинки, конкурс середньовічного костюма та танцю і навіть штурм кріпосних стін.

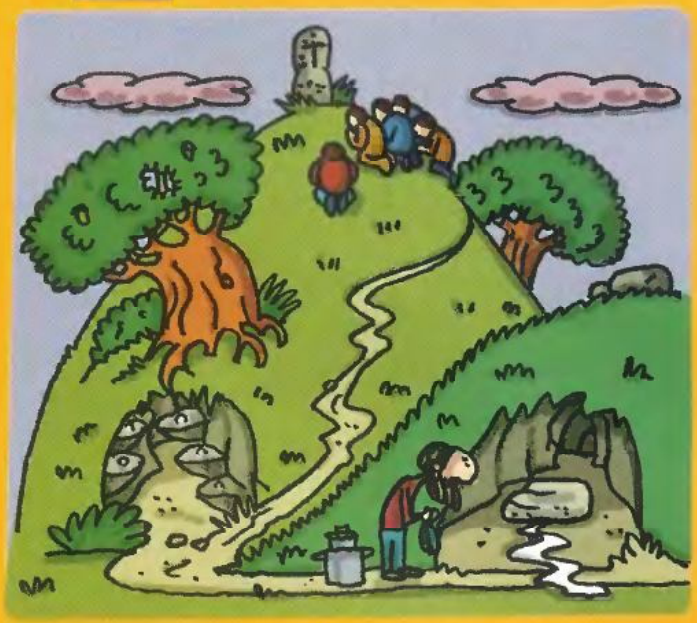

ДИВОВИЖІ ПРИРОДИ

Подільські Товтри* — край заповідний і древній. Найкоротші стежки до його таємниць стережуть гігантські дуби, що підпирають небо. Вимощеною дорогою, якій тисячу років, ти піднімешся до древнього святилища. Тут, на горі Богот, стояв колись кам'яний ідол Світовида, бога наших пращурів. ...А ця звивиста стежка виведе до печери Перлина. Свої скарби вона ховає у вапнякових ванночках: білі горошини — це піщинки й камінчики, що вкрилися вапняком і перетворилися на "печерні перли" — пізоліти. А якщо підеш до Совиного яру і знайдеш печеру Молочний камінь, побачиш іще одне диво: камінь, з-під якого тече біла, як молоко, вода. Тож гайда за дивами у Товтри!

---

* Як утворилися Товтри, "Професор Крейд" розповідав у №12 за 2005 рік.

КОНКУРС від UMC
"Найкращий краєзнавець року" ТРИВАЄ!
Його умови нагадуємо у рубриці "Фанотека".

ЗАТ „Український мобільний зв'язок", ліцензія Держкомзв'язку серія АА №720189 від 29.12.04

ХВОСТАТИЙ РОЗУМНИК

Дельфін — близький родич собаки, хоча й схожий зовні на рибу. Та на відміну від риб не має лусочок на тілі, дихає легенями та вигодовує малюків молоком. Це залишилось у спадок від далеких чотириногих предків, що колись покинули суходіл та подалися жити в океан. Шерсть і задні лапи у них поступово зникли, а передні перетворилися на плавці. Тепер же їхні нащадки — кити, морські свині, дельфіни — почувають себе, мов риба у воді.

З'єднай точки лініями. Розфарбуй малюнок і знайди на ньому дельфіна.

Дельфіни — завзяті мандрівники, вони запливають навіть у крижані води Арктики та Антарктики. Але особливо полюбляють теплі морські хвилі. У Чорному морі живуть два їх різновиди — афаліни та дельфіни-білобочки.

"Мова" афалінів має 17 різних звуків. Тому, купаючись у Чорному морі, не дивуйся, раптом почувши гавкіт. Це дельфіни сперечаються між собою або наздоганяють здобич. За обідом вони нявчать, а шукаючи смачну рибку чи затоплені кораблі, риплять, наче старі двері.

Дельфін-білобочка користується 19 різними сигналами. Один із них нагадує пістолетний постріл. Тож дельфін міг би озвучувати ковбойські фільми.

Дельфіни — чудові лікарі. Існує навіть ціла наука — дельфінотерапія. Хвостаті медики лікують дорослих та дітей від нервових розладів. Піґулки вони не пропонують, просто граються і спілкуються зі своїми пацієнтами та катають їх на спині. А на прощання обов'язково цілують у щоку.

Водити за носа дельфіна навіть не намагайся! Тим паче, що ані носа, ані дзьоба він не має. А симпатичну мордочку прикрашає виріст — рострум, який допомагає тварині орієнтуватися у воді. Дельфін постійно посилає звуковий сигнал — ультразвук, що допомагає оцінити відстань до корабля чи косяка риби. А рострум вловлює його відлуння, що відбивається від перешкоди. Так дельфін дізнається про довколишній світ.

Улюблені ласощі дельфіна — свіжа риба: камбала, скат і кефаль. За добу може з'їсти її майже три відра! І не полінується підскочити з води навіть на п'ять метрів, побачивши смакоту в руках дресирувальника.

Хоча дельфіни живуть у воді, та дихають, як і ми, повітрям. Воно потрапляє в легені через дихальце на тім'ячку. Тому дельфінові доводиться підніматися на поверхню, аби вдихнути нову порцію повітря. Затримати подих він може аж на 15 хвилин! Адже пірнати за здобиччю доводиться іноді на велику глибину.

Не кожному вдасться спокійно заснути поміж хвиль. Тож дельфіни вигадали власний спосіб відпочинку. Доки ліва частина мозку дрімає — права пильнує, що відбувається навколо. Тому не дивно, що одним оком тварина дивиться, а іншим — спить.

Новонароджені дельфінята майже місяць зовсім не сплять.

Дельфініха — дуже любляча мати. Але якщо малюк каверзує, може покарати непослуха. Наприклад, притискаючи мордочкою до дна, тримає його "в кутку" півхвилини або виштовхує на якусь мить із води. Знатиме, як пустувати!

ІЗ ТОЧКИ ЗОРУ ДЕЛЬФІНА

„Люди будують цікаві забавки — кораблі, з якими весело плавати наввипередки."

Дельфін часто супроводжує кораблі в морі. А оскільки за годину може пропливти 50 кілометрів, то легко наздоганяє судно.

Агент 007? Ні! Це — дельфін 008! Розвідка різних країн давно використовує дельфінячий спецназ. Їх навчають стріляти зі спеціальної зброї, що кріпиться на рострумі, та шукати шпигунів. А також знаходити під водою вибухівку та залишати маячки в місцях, де зустрінуть ворожий підводний човен.

САБАНТУЙ

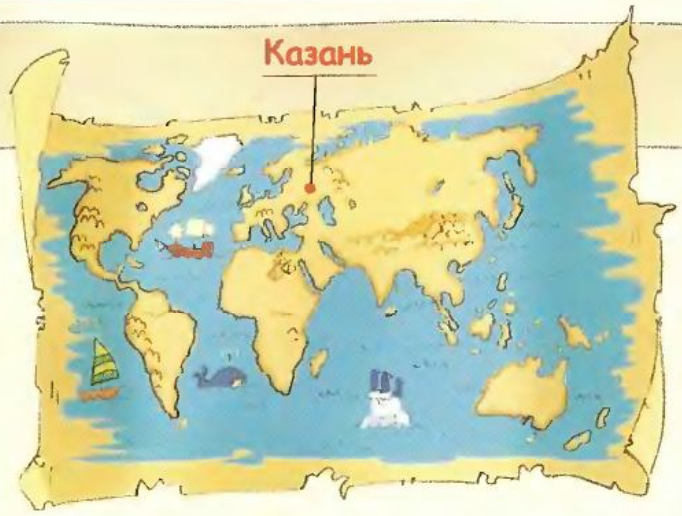

Веселись і святкуй,
Бо прийшов Сабантуй!

У кумедній назві злилися два слова: "сабан" — "плуг" і "туй" — свято. За що ж така честь плугові? За те, що, орючи землю, він працював на майбутній урожай.
Колись Сабантуй знаменував початок посівних робіт. А у наш час це свято завершує етап сівби. На батьківщині свята, у Татарстані, здавна й донині Сабантуй відзначають завзято і гучно.

Святковий ранок у давнину був особливим. Селянин одягав усе нове й урочисте: білу сорочку, білі онучі, білий фартух, набирав у кошик яєць і йшов... у поле орати. Але першу борозну робив його молодший син, який правив конем, мов дорослий орач! За плугом ішов батько і спочатку "сіяв" у землю... яйця (вважалося, що й зерно в колосках буде завбільшки з яйце). А вже потім золотим дощем сіялася пшениця.
Та головне у цей день — весело відпочити.

Місце для ігор на Сабантуї видно здалеку — он воно, де на високій жердині висить вишиваний пояс (кушак). Довкола розливаються пахощі татарських страв. Може, тобі смакуватиме ечпочмак (трикутні пиріжки з м'ясною начинкою)? Якщо ж солодощі, що аж тануть у роті, — вибирай чак-чак (малесенькі колобочки з медом) або медові ромбики з горіхами — пахлаву. Підкріпишся — і гайда змагатися! Вже й призи зачекалися — нетерпляче мекають та кукурікають.

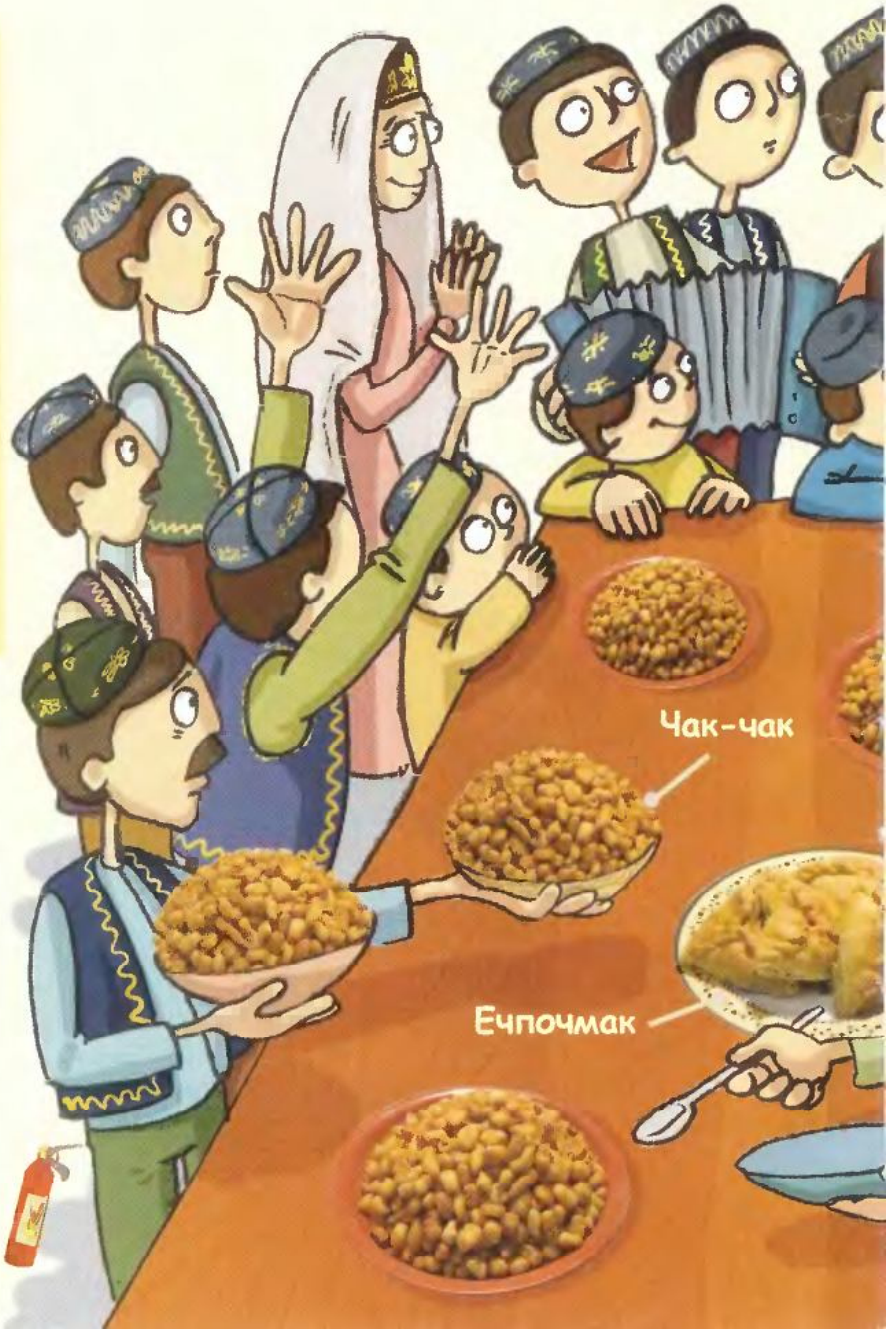

ЛАЗАННЯ НА ЖЕРДИНУ

Якої висоти вона буде цього року, ніхто не знає напевне. Тож тренуються заздалегідь. Аж на верхівку жердини чіпляють приз — шкіряні чоботи. Та щоб до них дістатися, інколи доводиться лізти на 30 метрів угору! (Підрахуй, у скільки разів це вище твого зросту). Якими ж сильними мають бути м'язи! Хоча переможці зізнаються: найважче не підійматися, а спускатися. Бо зловиш ґав — нахапаєшся скіпок і заробиш синців.

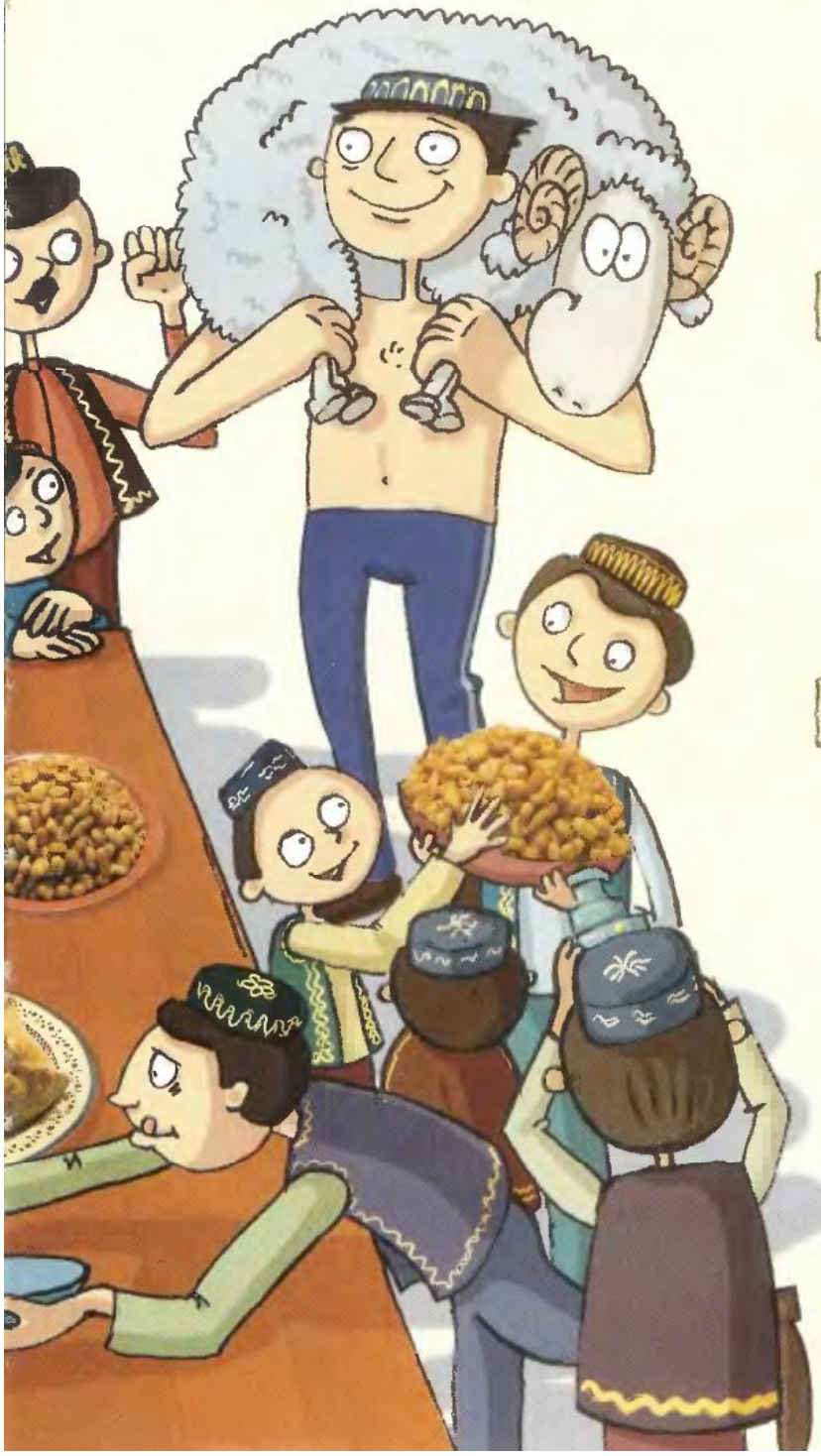

ПЕРЕГОНИ

Колись верхи на конях скакали довкола пагорба, де проводили свято. І символізував цей об'їзд річний хід сонця довкола землі. Тепер же ціль — першим дістатися до фінішу. Змагаються навіть запальні джигіти 11 років!

БІГ ІЗ ЯЙЦЯМИ

Так Забавлялися іще прадідусі, хоча й сьогодні їхні немолоді правнуки залюбки беруть участь у цьому конкурсі. Яйце кладуть на ложку, держак ложки затискають зубами і біжать наввипередки. Хто добіжить до фінішу першим та ще й не впустить яйце — той переможець!

БІЙ МІШКАМИ

Звичайно ж, мішки не порожні. Набиті вони... ні, не картоплею, а соломою. А б'ються у цьому конкурсі, осідлавши колоду. Завдання суперників — не просто ухилитися від удару мішком, а при цьому ще й утриматись на колоді, що крутиться і "пручається", мов баский кінь.

БОРОТЬБА "КУРЕШ"

Борці змагаються у силі та спритності. Обхопивши суперника кушаком, намагаються підняти його, а потім покласти на лопатки. Переможця такого змагання звуть "батир" і отримує він у нагороду живого барана. Нелегкий приз! За звичаєм, батир несе його на плечах по колу стадіону, де проводилися змагання. Зате які почесті чекають потім! Батиря везуть у запряженому кіньми візку, що на все село видзвонює дзвіночками! І хто б не зустрівся дорогою — всі радо його вітають. До наступного року він знаменитість у всій окрузі.
Вибором батиря скінчається свято. Та святковий настрій ще довго цвіте усмішками на обличчях.

1. Для якої дівчинки хоче здобути чоботи учасник змагання?

2. Порахуй усі мішки.

3. Знайди вершникові справжнього коня.

4. Де опинилося яйце з ложки?

5. Переможця якого конкурсу нагороджують півнем?

Відповіді на питання у №5 за 2006 р.

1. Джек.
2. 5, 8, 2, велосипед.
3. Дівчинка.
4. Давнє кельтське свято.
5. Українець.

Super Scuba Diving

Mr. Din is a great diver.
But he has never dived with scuba.

Містер Дін чудово пірнає.
Але він ніколи не пірнав із аквалангом.

He always snorkeled and looked for a treasure
But he had never found it.

Він завжди пірнав із маскою і трубкою та шукав скарби.
Але ніколи не знаходив.

Mr. Din went to the seaside to scuba dive for treasures.
But he didn't know what kind of equipment he needed

Містер Дін вирушив на море, щоб шукати скарби з аквалангом.
Але він не знав, яке спорядження йому було потрібне.

He went to a scuba shop and bought the eguiment.
But he didn't know how to use it.

Він пішов до магазину і придбав спорядження.
Але він не знав, як його використовувати.

Finally he found the instructions for use. Unfortunaly it was very difficult to read.

Нарешті він знайшов інструкцію з використання. На жаль, її було дуже незручно читати.

At last he put the equipment on, and scuba dove for treasures.

Нарешті він надів спорядження і пірнув по скарби.

He never found treasures, but he made many friends.

Він так і не знайшов скарбів, але знайшов багато друзів.

SCUBA-Equipment

Scuba Diving — підводне плавання з аквалангом

Snorkeling — підводне плавання з маскою і трубкою

SCUBA Snorkel — трубка для підводного плавання

Swim fins — ласти

Diving — підводне плавання

Diving mask — маска для підводного плавання

Wetsuit — гідрокостюм

Flashlight — ліхтарик

Diving gloves — рукавички для пірнання

ПРИГОДИ ВРЯДИ-ГОДИ

ДО ЛАБОРАТОРІЇ!

Чекай на нові пригоди професора Крейда.

Мі Ші:

ГОСПОДАР ОЗЕРА

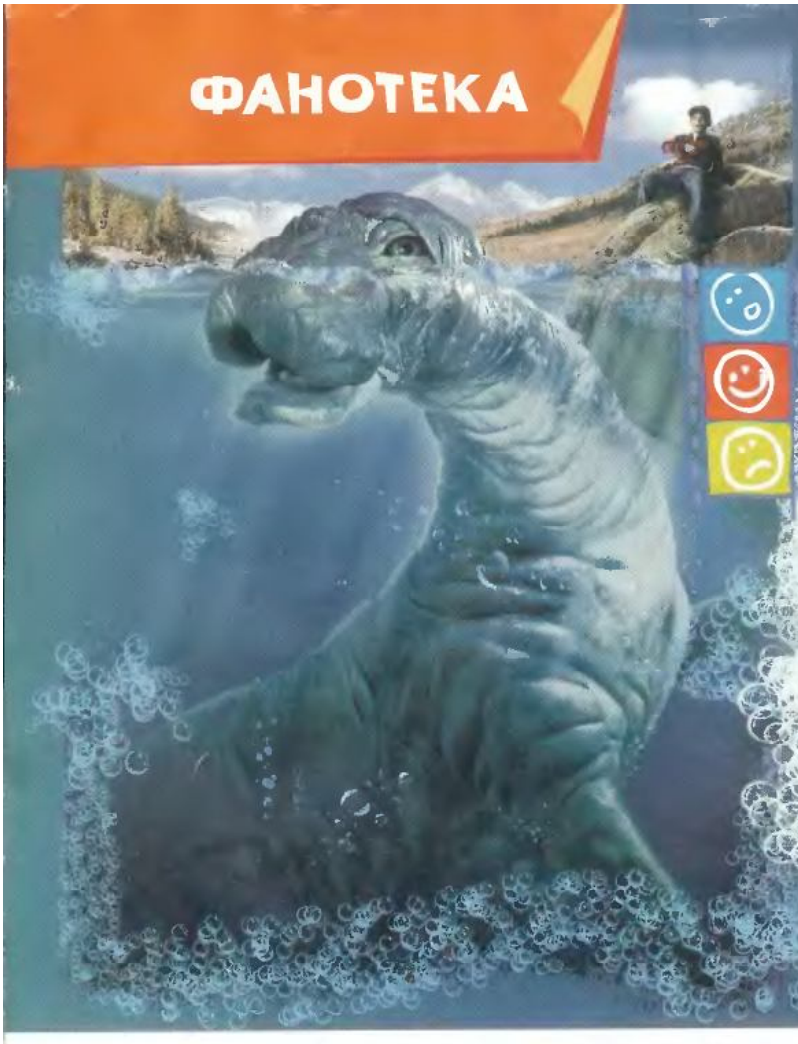

Друзі потрібні всім — і людям, і динозаврам. Буває, вони навіть дружать між собою. Та де ж знайти такого незвичайного друга? В зоомагазині не купиш, у річці не впіймаєш. А ось 10-річному хлопчику Маку з фільму "Мі Ші" пощастило. Він поїхав із татом до Канади і знайшов динозавра Мі Ші у озері посеред лісу. Цей дружелюбний велетень ще малюк. Не дивуйся, адже динозаври, які жили близько 100 мільйонів років тому, бували завбільшки аж 40 метрів. Тож під час перегляду фільму Мі Ші стане другом і тобі!

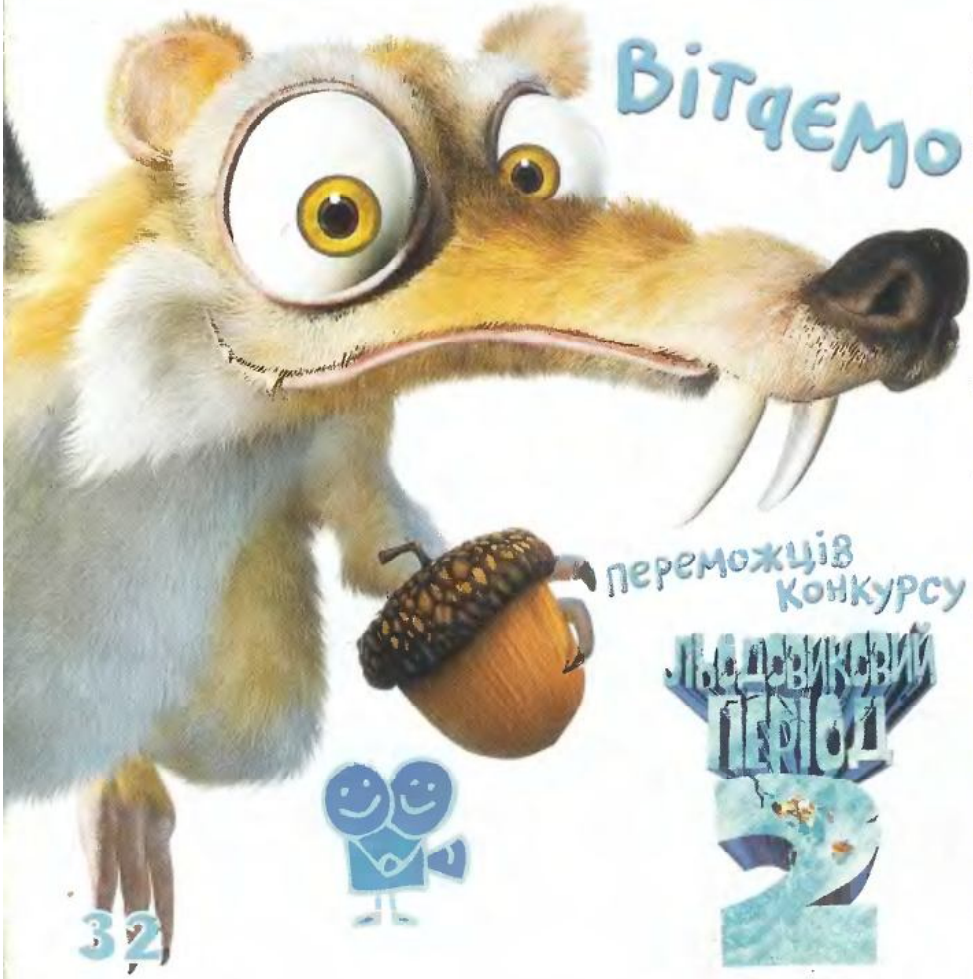

Тарас і Максим Трофимови, м. Миколаїв
Микола Павлов, м. Київ
Юлія Ситник, м. Дніпропетровськ
Валентина Ляшенко, м. Бориспіль
Михайло Стадников, м. Бровари
Роман Кубальський, м. Кіровоград
Владислав Левочко, м. Кременчук
Даша Суходуб, м. Суми
Г. Шевчук, м. Київ
Анастасія Сисенко, м. Чернігів
Назар Деркач, м. Львів
Сергій Литвин, м. Черкаси
Денис Ворона, м. Кіровоград
А. Климанська, м. Харьків
Тетяна Садова, м. Запоріжжя
Марина Черкас, м. Харьків
Юлія Кирламенко, м. Львів
Вероніка Мельник, м. Київ
В. Белічкова, м. Київ
Вова Соболєв, м. Київ

Цікаво, чи думав французький інженер Кюньо, коли вигадав перший паровий автомобіль, що цей винахід переверне світ? Можливо, просто хотів здивувати сусідів, отож і запряг у воза парову машину замість коней.

А от режисер Джо Лассетер вирішив створити власний автомобільний світ. Ще з дитинства він цілими днями вештався на заводі "Шевроле", де працював його батько. Аби тільки ближче бути до моторів і новесеньких тачок. Можливо, саме тоді й вигадав країну, де їздять одні лише машини.

Та мрії мріями, а щоб створити мультфільм, у якому всі герої винятково автомобілі, — справа нелегка. Довелося за кілька років розробити 43 тисячі різних авто та поселити їх на величезній планеті. Всі вони, як і ми, мають власний характер і абсолютно не схожі на сусідів. Чим же займаються жителі дивного світу? Знайомляться, спілкуються з друзями, закохуються, їздять на стадіон уболівати та, звичайно ж, мріють обігнати всіх-всіх-всіх. Адже вони справжні тачки.

УВАГА, КОНКУРС!

До 20 серпня надішли професору Крейду малюнки з улюбленими персонажами мультфільму "Тачки".

Не барися! Переможці конкурсу отримають сувеніри та плакати із зображенням головних героїв від компанії B&H Film Distribution.

Пиши на адресу: "Професору Крейду", вул. Суворова, 4, 3-й поверх, м. Київ, Україна, 01010.

Продовжується конкурс «Найкращий краєзнавець року».

Україна

Читай нові цікавинки про рідний край!

Ярослав Цуркон, м. Біла Церква

Моє рідне місто — Біла Церква. Це одне з найстаровинніших міст в Україні. Його заснував 1032 року великий київський князь Ярослав Мудрий. Місто в ті часи мало назву Юр'їв — на честь християнського імені Ярослава — Юрій. У ті часи місто було фортецею для захисту південних рубежів Київської Русі від набігів кочових племен.

1

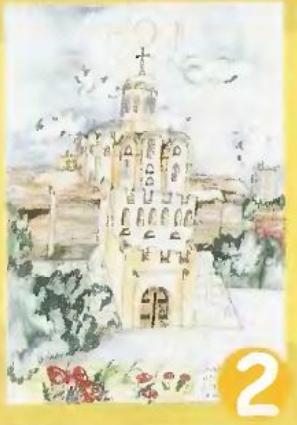

2

Христина Фармега, м. Тернопіль

Однією з найдавніших споруд, що зберіглася до наших днів і з якою пов'язана перша письмова згадка про Тернопіль, є замок. 1540 року польський король Сигізмунд I видав грамоту краківському каштеляновi Яну Тарновському про заснування міста і володіння його землями. Будівництво фортеці тривало вісім років. Навколо замку почало розвиватися місто, яке 1548 року отримало магдебурзьке право, тобто самоврядування.

Олександр Ґейда, м. Хмельницький

Під моїм селом у вересні 1648 року відбулася знаменита Пилявська битва. Це була друга перемога українського козацтва, очолюваного Богданом Хмельницьким, над військами польської шляхти, що чисельно переважали. На знак пам'яті про цю доленосну для українського народу подію на місці битви насипали курган Козацької слави. На цьому місці відзначається річниця цієї події, а кращі юнаки освячуються козаками.

1 Анна Виштак, м. Білгород-Дністровський

2 Валентина Ляшенко, м. Київ

КОНКУРС ТРИВАЄ!

Долучайся до конкурсу й ти! Розкажи команді професора Крейда про свій рідний край, вулицю, архітектурну пам'ятку чи дивовижу природи...

Пиши на адресу:
конкурс
"Найкращий краєзнавець року",
професору Крейду,
вул. Суворова, 4, 3-й поверх,
м. Київ, 01010

На переможця чекає приз — прогулянка історичними місцями Києва разом із командою професора Крейда та камерафон і стартовий пакет Sim-Sim від UMC.

Лист надішли до 20 грудня 2006 року. На оголошення переможців чекай у лютневому журналі "Професор Крейд" 2007 року.

КОНКУРС ТРИВАЄ! БУДУЄМО ВУЛИЦЮ РАЗОМ ІЗ КВІКІ

Вітаємо перших учасників.

Користуючись підказками (на сторінках журналу "Професор Крейд" №3, 4, 5 за 2006 рік), зроби власний макет вулиці. Сфотографуй свій витвір та надішли фото на конкурс до 20 серпня 2006 року. Переможці будуть оголошені у вересневому номері журналу "Професор Крейд" за 2006 рік.

Михайло Хобзей, м. Львів

Ганна Рало, м. Харків

Іван Новиков, м. Горлівка

Віктор Михайленко, м. Київ

Усі учасники отримають у подарунок лінійки Квікі, п'ятеро фіналістів — настінний годинник, а три найкращих автори макетів — іграшку "Зміни голос".

Пиши на адресу:
"Професору Крейду",
конкурс від Квікі,
вул. Суворова, 4, 3-й поверх,
м. Київ, 01010

Щомісячний дитячий журнал "Професор Крейд"
для дітей 6-10 років
червень 2006 №6 (18)

Засновано у 2004 році
Заснованник та видавець
© ВБ "Максимум"

Тираж 60 000 примірників.
Ціна договірна.
Передплатний індекс:
журналу — 91413
журналу з літературно-музичним додатком — 91412
Кольороподіл та друк:
univest print 04054,
м. Київ, вул. Дмитрівська, 44-Б,
тел.: (044) 484-41-67/68
Висновок державної санітарно-епідеміологічної експертизи №05.03.02-03/15001 від 17.04.2003 р.
Свідоцтво про реєстрацію.
КВ №9456 від 22.12.2004 р

Адреса редакції та видавця:
вул. Суворова, 4, 3-й поверх,
м. Київ, 01010
professor@kraid.com.ua

Бренд-менеджер:
Оксана Гальченко
galchenko@companion.ua
494-25-01
Відділ продажу:
494-25-01 (02)
Відділ редакційної передплати: 494-25-04

Шеф-редактор:
Олена Мальцева
Редактор:
Руслана Скачко
Олена Литвишко
Матеріали підготували:
Олена Литвишко ("До речі, про")
Руслана Скачко ("Мандрик")
консультант Вікторія Янко ("Секрети зеленої планети")
Лана Корсунь ("Скарбничка звичаїв")
Ірина Коберник ("English with fun")
Олеся Годловська ("Фанотека")
Максим Мазі ("Пригоди вряди-годи")
Літературне редагування:
Сергій Чемеркін,
Людмила Мигулько,
Наталія Шубіна
Музичний редактор:
Олег Петров

Головний художник:
Максим Копилов
Художники:
Ольга Кузнецова,
Світлана Навроцька,
Ірина Сосницька,
Марія Бондаренко,
Олександра Колядіна
Фоторедактор:
Максим Гаврилов
Комп'ютерна обробка:
Максим Мазі
Верстка:
Андрій Цебренко

Рукописи не рецензуються і не повертаються. Передрук текстів та відтворення графічних матеріалів журналу "Професор Крейд" — лише з дозволу редакції
Всі матеріали, позначені , публікуються на правах реклами.